

TRIFID

Miroslav Žamboch
BAKLY – Armáda

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Miroslav Žamboch, 2020
Cover illustration © Petr Vyoral, 2020
Cover design © Renata Brtnická, 2020
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-762-1

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

ARMÁDA

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

ARMÁDA

Stanislav Juhaňák – TRITON

NÁVRAT ZABIJÁKA

„Tolik peněz za obyčejný meč? Vy jste se zbláznil!“

Baronův muž vypadal rozčileně, na bledé tváři mu naskakovaly jedna za druhou rudé skvrny a břicho podvázané širokým opaskem se otřásalo v rytmu slov. Snad správce, co bral svou práci až příliš vážně.

Sám baron se rozvaloval v křesle, příliš starý a unavený na to, aby měl vůbec chuť do jednání zasahovat.

„Objednávka zněla na meč pro chlapa vysokého metr sedmdesát pět, slabého v ramenu, ale se širokýma nohama. To je ta věc, co držíte v ruce.“

„Jak se opovažujete takhle mluvit o mladém pánovi!“ Teď už správci přeskakoval i hlas. „Za to bych vás mohl nechat na místě popravit! A už vůbec nemluvím o tom, že jste zpronevěřil částku tří set zlatých; vždyť ta zbraň není vůbec zdobená!“

Nejsem laciný, nikdy v životě jsem to o sobě netvrdil.

„Objednávka zněla na meč, ne na cetku do společnosti. Sežeňte si nějakou zbraň,“ pobídl jsem správce a sám uchopil hračku, kvůli které se vedlo tolik zbytečných řečí.

Nebyl to nejlepší kousek, co jsem kdy vykoval, ale pořád nejméně pětkrát lepší než ruka, která jím bude vládnout.

Správce se váhavě podíval na pána. Starý baron přikývl, podal mu vlastní meč a v jeho očích se objevil náznak zájmu. On sám o svém potomkovi valné mínění neměl, všiml jsem si toho už dřív. Možná si říkal, že dobrá zbraň plus mizerný chlap je lepší kombinace než mizerná zbraň a mizerný chlap.

Správce váhavě sevřel jílec a pozvedl čepel šikmo vzhůru. Sekl jsem, ocel vřískla, polovina baronova meče zařinčela na podlaze.

Starý muž posunkem naznačil, ať mu torzo podá.

„To nebylo hrubým na tenčí,“ řekl chraplavě, když prozkoumal poničenou čepel.

Neřekl jsem nic, pouze jsem kouskem kůže několikrát přeleštil povrch ocelového listu, a setřel tak jakékoliv stopy po seku.

„S tímhle možná můj syn první souboj, na který bude vyvolán, přežije,“ zasmál se nelibozvučně starý muž. „Dobrá práce, vyplať ho,“ přikázal správci.

Dostal jsem peníze, vypadl z pokoje a nechal ty dva jejich osudu.

Sešel jsem po schodech dolů do sálu. Koogana ani Zuzanu jsem nikde neviděl, zřejmě dohlíželi na vůz. Dvojice mužů u korbelů s pivem si mě pátravě přeměřila, pak ale oba sklopili pohled. Byli to týpci, kteří se do ničeho moc nepletou a přežívají. Dobrý způsob, jak to hrát.

Já už jsem se také do ničeho nepletl a přežíval jsem.

„Co to bude?“ zeptal se hospodský a dával si pozor, aby se na mě přitom nepodíval.

„Pivo.“

Dveře vrzly, vstoupil štíhlý muž menší postavy s očima, které viděly všechno hned na první pohled. Někoho hledal, a ten někdo jsem byl já.

Chodil jako lasička, hranostaj, v každém okamžiku připravený uskočit, nebo naopak zaútočit. Hlupák by se nechal jeho křehkou vizáží oklamat, ale ve skutečnosti byl tvrdší než křemen.

Postavil se vedle mě, opřel se o pult a gestem si objednal. Dal jsem si první lok. Nebylo to špatné, vlastně ani nemohlo, když se tady na svých cestách zastavoval sám baron, vládce místního kraje.

„Hledám právě vás,“ začal střízlík a utřel si pěnu ze rtů.

Nic jsem neříkal.

„Mám pro vás zvláštní nabídku, týká se vaší dcery.“

Nikita mi vždycky vyčítala, že mám kamenný obličej, v němž nejde nic přechít. Občas jsem se kvůli ní snažil usmívat, dát najevo, že se mi něco líbí, ale stejně jsme se raději milovali potmě. Ten chlapík však trefil do černého a něco v mé tváři to prozradilo.

Potlačil jsem touhu chytit ho pod krkem a vymáčkout z něho život; místo toho jsem se znovu napil. Zvenku se ozýval obyčejný hluk doprovázející nakládání vozu, nemohlo se tam dít nic zlého.

„A jste si jist, že hledáte opravdu mě?“ zeptal jsem se.

Pozoroval má předloktí. Nezávisle na mé vůli se pod kůži rýsovaly napjaté provazce svalů protkané temnými žilami. Byly to velké ruce, silné; objemnější než stehna obyčejných mužů. Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a vydechl, jak jsem to dělal kdysi dávno v aréně, abych se zbavil napětí a křečovitě strnulosti. Jak jsem to dělal, než jsem si na smrt a tanec kolem ní zvykl.

„Hledám člověka, kterému před pár lety nájemný vrah zabil ženu,“ řekl o poznání opatrnějším tónem a přitom ze mě nespouštěl pohled.

„To se určitě stalo spoustě lidí,“ pokrčil jsem rameny a dopil.

Měl jsem pocit, že dál se mi jeho historka nebude dvakrát líbit a nejlépe udělám, půjdu-li dál.

„Jo, to se stává,“ souhlasil. „Asi dva měsíce potom někdo vypálil sídlo hraběte Belfonteho.“

Nepokusil jsem se odejít. Historka se mi nelíbila, ale chtěl jsem znát její konec.

„Víte, pane, já bydlím ještě o kus dál na severovýchod, skoro v horách. Tam už nejsou ani žádné vesnice, jen pár dobytčářských stezek a kočárových stanic. Do Ribenodu je to dobré tři týdny cesty.“

„Znáte jméno města, kde sídlil, a víte přesně, jak je daleko,“ přikývl a oči měl přitom neproniknutelné. „Palác sice shořel, ale ne jeho majitel. Našli ho i se synem, oba přivázané k trámům v konírně, každého s jeho vlastním penisem v ústech,“ pokračoval.

„Až sem jste to říkal všechno správně,“ přikývl jsem a nechal si nalít ještě jedno pivo. „Jen ty penisy nesedí. Donutil jsem je, aby si je uřezali navzájem, a pak je vyměnil.“

Přes tvář strážníka se mihnul stín.

„Pomstu bych pochopil, ale...“ nechal větu nedokončenou.

„Nejsem moc dobrý člověk. Vlastně nejsem vůbec dobrý člověk.“

Občas pochybuji, zda jsem člověk, ale to jsem si nechal pro sebe.

Do sálu vstoupila Zuzana a jako pokaždé, když jsem ji neviděl déle než pár minut, jsem pocítil úžas. Ano, byla krásná

i přes šrám v obličeji, ale to s tím nemělo nic společného. Má dcera mě totiž přes to všechno, čím jsem byl, měla ráda, milovala mě.

„Tati, vůz je nachystaný. Pokud chceme do večera dojet až do Hafluku, měli bychom vyrazit co nejdřív.“

„Jen ještě něco vyřídím,“ ukázal jsem na střízlíka, „a hned jsem tam. Připomeň Kooganovi, ať se postará o něco k jídlu, kdybychom museli přenocovat na cestě.“

Věnovala mi krátký úsměv a byla pryč.

„Vrah měl zabít matku i dceru,“ konstatoval chlapík tiše.

Myslelo mu to mnohem lépe než mně; o důvod víc dávat si pozor.

„Tak nějak,“ potvrdil jsem.

V životě jsem nepotkal mnoho lidí, na kterých by mi záleželo, a skoro všichni z nich už jsou mrtví. Od smrti Nikity jsem si dával pozor, aby k nim nikdo nepřibyl. Nikdy nikdo nepřibyl.

„Vím, že vaše dcera je nadána jistými schopnostmi,“ pokračoval střízlík tiše.

Podíval jsem se po hospodském. Stál daleko a nemohl nás slyšet. Dnes už sice Konvent ve své honbě za čaroději a magickými artefakty polevil, ale zase se příliš zajímají jiní.

Střízlíkovi však nemělo cenu lhát, byl příliš dobře informován.

„Zdělala je po manželce,“ řekl jsem tiše.

Zkoumavě se na mě podíval, ale neřekl nic.

„Zastupuji bohatého, mocného muže, který hledá lidi s talentem, jako má ona. Je k nim víc než štědrý.“

„Pokud pro něj pracují,“ podotkl jsem.

„To ano,“ nezapíral. „A samozřejmě jim poskytuje prostor, aby svůj talent mohli rozvíjet.“

Polkl jsem. Nechtěl jsem, aby Zuzana tuhle nabídku slyšela. Obstatat jakoukoliv knihu zabývající se manipulací mocí bylo velmi drahé a člověk musel mít ty správné kontakty. A také být po čertech opatrný. Zatím se mi pro ni podařilo sehnat jen jednu knihu a pár volných listů zažloutlého pergamenu s mně nepochopitelnými čmáranicemi. Ona však z nich byla nadšená a toužila po dalších.

„Nemám zájem o vaši nabídku, ani o žádnou další. Má dcera zůstane, kde je,“ odmítl jsem tiše. „Kdybych měl nejmenší pocit, že jí z vaší strany hrozí nějaké riziko, zabil bych vás. Hned, na místě. Je vám to jasné?“ zeptal jsem se ho.

„Naprosto,“ přikývl, ale v jeho gestu strach nebyl. „Určitě se ještě potkáme. Třeba svůj názor změníte,“ usmál se, ale byl to spíš úšklebek.

„Nezměním.“

Otočil jsem se a bez pozdravu odešel.

„Seš přerostlej maník z hor, jeliman, co si nevidí dál než na špičku vlastního nosu,“ zaslechl jsem, sotva jsem otevřel dveře.

Koogan stál u vozu s lanem pro uvazování nákladu v ruce. Urážka patřila jemu.

Vyčouhlý chlápek v kalhotách přepásaných koženou zástěrou se opíral o zárubeň stáje. Měl skobovitý nos, jednu ruku zaklesnutou za opasek těsně vedle kapsy vesty. Klouby na ruku měl odřené a vsadil bych se, že v té odstávající kapse schovával boxer. Vypadal na ostrého hocha, ale nezdálo se mi, že by si troufl na Koogana sám. To by musel být blázen. Stačil letmý pohled, a našel jsem je. Dva kumpány, jednoho u přístřešku na dřevo, druhého odstrojujícího koně ze zápřahu. Tvářili se jakoby nic, ale podle toho, jak natahovali uši, byli do všeho zasvěceni. Vypadalo to na starou

dobrou zábavu vyprovokovat a pak tři na jednoho cizince seřezat.

Zuzana seděla na voze a zachmuřeně Skobu pozorovala. Její černé vlasy se ve slunci kovově leskly. Víc než kdy jindy mi připomněla Nikitu. Byla jí podobná, ale měkčí. Svět k ní byl mnohem shovívavější. Zatím.

Koogan dokončil upevňování nákladu, jako by urážku neslyšel, a začal kontrolovat postroje koní. Hnědáka obešel uctivým obloukem. Ten kůň měl výdrž za dva, ale byl zlý. Stačilo málo a ohnal se po komkoliv. Přemýšlel jsem, zda mladík ví i o dalších dvou bijcích.

Skoba houpavým krokem zamířil ke Kooganovi, po krátkém zaváhání spustil ruku do kapsy, látka na moment obtáhla obrysy kloubů zaťatých v pěst. Měl ho tam, masivní boxer, kterým člověku jedna dvě přerazí čelist, a pokud jen trochu chce, rozbije lebku. Dva Skobovi nohsledi přestali předstírat, že neposlouchají. Zábava začínala. Opřel jsem se o stěnu a čekal.

„Hej, cucáku, myslíš si, že když seš přerostlej jako jatečnej bejk, že na tebe nemám?“

Koogan zkontroloval i druhého koně, vrátil se k Hnědákovovi a přitom upřel na přibližujícího se Skobu pohled.

Bylo mu dvacet a na to, jak byl velký a silný, měl tvář podivuhodně souměrnou, s hnědýma, skoro nevinnýma očima. Pokud oči muže mohou být nevinné. Byl šikovný, měl úžasnou pohybovou paměť a jakýkoliv chvat, který jsem mu ukázal, dokázal napodobit, a co víc, použít v boji. V tréninkovém boji, ještě nikdy mu nešlo o život a nikdy svému soupeři neublížil.

„Vida, cucák si mě všiml, už se bojíš? Už máš mokro v kalhotách?“

Skoba se ušklíbl a vytáhl ruku z kapsy. Byl to hezký, mosazný kousek, který mu někdo musel udělat na objednávku. Každý má své koníčky.

„Jsi ubožák,“ promluvil Koogan poprvé a současně položil Hnědákovi ruku na nozdry.

To kůň nesnášel.

Skoba protáhl krok a naběhl si přímo do kopance. Kopyto ho sklopilo jako hadrovou loutku, nejprve letěl zalomený trup a za ním ruce téměř se dotýkající špiček nohou. Dopadl o pět metrů dál, zůstal ležet a sténal. Kupodivu nebyl mrtvý.

Dva poskoci zírali a nevzmohli se ani na slovo.

„Pojedeme,“ řekl jsem, odlepil se ode dveří a vyškrábal se na vůz. Opratě jsem nechal Kooganovi.

„To bylo chytrý, moc chytrý,“ poznamenal jsem, když pobízel koně.

„Musíme mu pomoci, vždyť je zraněný!“ vydechla Zuzana, když jsme ležícího muže objížděli.

„Má tam dva kamarády,“ odpověděl jí Koogan.

Podívala se na mě, ale já jen souhlasně přikývl.

„Postarají se o něj.“

Kdybych seděl na kozlíku já místo Koogana, přejel bych toho parchanta vozem a nejlépe předními i zadními koly. To jsem si raději nechal pro sebe.

„Ty jsi hrozný! Hnědák ho mohl zabít!“ otočila se nadurděně na Koogana.

Mladík jen pokrčil rameny. Neuměl se hádat, zejména s ní. S koňským handlířem, který se mu snažil prodat starou herku, vyběhl jedna dvě, ale se Zuzanou... Přestal jsem je poslouchat. To bylo jen mezi nimi.

*

Hafluk obklopovalo několik větších vesnic. Třemi z nich jsme jen projížděli a do dvou jsem vezl zboží. Nic velkého, pár tesařských širočin a několik dlát, ale byly to poctivé kousky a za žádný z nich jsem se nestyděl.

V Pšeničné jsem se zastavoval ještě z jednoho důvodu. Po smrti svého manžela se sem přestěhovala Reb. Prý aby byla blíž městu. A protože se po čase nudila, opět si pořídila hostinec. Reb a její muž nám s Nikitou kdysi pomohli, víc než pomohli, a já se občas zastavil, abych se poptal, zda něco nepotřebuje. Dlužil jsem jí to.

U rybníka na návsi si hrály děti, tři kluci a čtyři holky. Ta nejmenší z nich se pohybovala jako tanečnice, měla dokonalý smysl pro rovnováhu a před točící se káčou, se kterou se honili, uhýbala vždy až na poslední chvíli. U bíle omítnuté stěny jednoho z domů postávali dva muži. Nepatřili sem, a navíc něco skrývali. Jeden upřeně pozoroval vybouleninu pod svým volným kabátem, druhý nervózně těkal očima po okolí. Najednou mě zabolela hlava, až jsem musel stisknout zuby, ale vzápětí bolest přešla. Rozhlédl jsem se, abych našel dům zdejšího tesaře a řezbáře, který si u mě zboží objednal. Malá holčička si přestala hrát a začala fňukat, spánky si tiskla dlaněmi. Ostatní děti se okolo ní poděšeně shlukly, dva podezřelí chlápci si vzrušeně vyměnili pár slov. Chvíli si děti upřeně prohlíželi a potom zamířili podél břehu rybníka pryč. Holčička přestala plakat. Zvláštní.

Otočil jsem se na patě, protože jsem si vzpomněl, že tesař bydlí kousek nazpět. Na cestě u prvních domů vesnice stál jezdec a sledoval mě. Nebo ty dva chlápky, nebo děti, nebo všechny dohromady. To jsem nedokázal zjistit. Stačilo, aby pobídl koně, a poznal jsem ho. Můj známý, pan Lasička. Zkontroloval jsem, zda mám jílec katzbalgeru pod kabátem při ruce. Byl tam.

*

Reb zestárla, ale pořád měla stejně laskavé oči a zaměstnávala mladou holku jako kdysi. Bez ptaní přede mě postavila džbán svařeného vína, studenou pečení a mísu zelí. Nevyptávala se, jen se usmívala a leštila sklenice na policích. Zнала mě, při našich setkáních většinu hovoru obstarávala ona. Já nikdy moc nemluvil. Dnes však měla napilno.

„Jak se daří?“ zeptal jsem se, když jsem snědl a vypil všechno, co bylo na stole.

„Skvěle, jak jinak se staré ženské jako já může dařit?“ mrkla na mě.

Kromě toho, že pomohla nám dvěma s Nikitou, pomohla později mně samotnému ještě jednou. Potom, co Nikitu zavraždili. Dozvěděla se, že jsem v jedné vesnici koupil několik beček kořalky a všechnu si ji odvezl k nám do kopců. Přirítíla se jako fúrie, vynadala mi, málem mě zpohlavkovala a pak mi dala na výběr. Buď si Zuzanu odvede k nim domů, nebo všechny sudy s pálenkou rozbiju. Rozbil jsem je holýma rukama. Jedna z mála dobrých věcí, co jsem v životě udělal. Vrátil jsem se ze vzpomínek, poslouchal ten přátelský hlas a nechal se unášet jeho melodií.

„A co ty?“ zeptala se na oplátku.

Pokrčil jsem rameny.

„Stal se ze mě starý samotář. Lovím kance a medvědy, jejich maso ti koneckonců občas pošlu,“ zašklebil jsem se.

„Nikdo neloví medvědy sám, zvláště ne v horách. Jsou tam bestie tři metry vysoké,“ šlehl po mně zlým pohledem chlapík opírající se o pult kus vedle.

Podle oblečení lovec, levou polovinu tváře měl samou jizvu.

Reb se na něho varovně podívala. Mávl jsem rukou, abych ji uklidnil. Na řeči lidí jsem nikdy nedal. Svůj čas jsem dělil mezi kovárnu, Kooganův trénink, les a Zuzanu. S tou bych byl rád i častěji, ale nechtěl jsem, aby se jí její nerudný otec zprotivil.

Sál se pomalu začínal plnit, až žádný ze stolů nezůstal neobsazený. Opíral jsem se o bar a pozoroval cvrkot. Po dlouhé samotě v horách to byla vítaná změna. Pro Zuzanu možná naše usedlost opravdu nebyla to pravé ořechové. Pozoroval jsem sedláky, čeledíny, projíždějící obchodníky. Stačilo se podívat, aby člověk poznal, jak si každý z nich považuje sám sebe, kam se řadí, co jsou jeho slabé a silné stránky. Vše se odráželo v tom, jak lidé chodili, drželi hlavu, dívali se. Tělo člověka prozradí víc než jazyk.

Vešel vysoký hřmotný chlap, přelétl sál pohrdavým pohledem a neomylně zamířil k baru. Nebyl vesničan. Stačilo se podívat na jeho boty se zdviženými špičkami a švihácky ohrnutými kraji. Pod kazajkou měl schovaný biják. Výběrčí výpalného, tady? Reb se přestala usmívat, vrásky smíchu kolem koutků úst a očí se přestěhovaly na čelo.

„Nechtější moc, nech to být,“ řekla tiše. „Prosím.“

Přikývl jsem.

Hromotluk se přihrnul k pultu a opřel se o něj tak, aby do mě strčil. Kabát je dobrá věc, z muže mých proporcí dělá na pohled neohrabaného tlustoča. Poslušně jsem se odsunul.

„Něco k pití,“ objednal si.

Reb před něj postavila sklenici a na tři prsty ji naplnila režnou. Obličej měla napjatý, oči prázdné, bez výrazu.

„Konečně jsme tě našli, stará škatule,“ ušklíbl se a hodil do sebe panáka.

Měl silné ruce, ale slabší ramena, a podle toho, jak se opíral, ho bolelo v zádech.

„Zaplatím,“ řekla Reb klidně.

„Se ví, že zaplatíš. Ale Šmukl rozhod, že zaplatíš i za dobu, co tě hlídal tvůj starej. Aji s úrokama.“

„Kolik?“ chtěla vědět Reb.

Celá se nahrbila a schovala do sebe. To dělá strach, viděl jsem spousty lidí, které sežvýkal a zničil. Se strachem jsem to uměl, v mých nejtemnějších časech lidé strachem umírali, jenom stačilo, aby se na mě podívali. Zkameněli, zpanikařili a pak stačilo udělat jen takhle... a byli mrtví.

„Padesát zlatejch, stará, padesát zlatejch,“ zachechtal se. „Nalej mi ještě jednu.“

„Seš sráč a tahle žena ti nedá ani vindru,“ řekl jsem a natočil se, aby mi viděl do tváře.

„Co se do toho motáš, tlustóchu?“ odsekl. „Drž hubu a buď rád, že žiješ.“

„Dlužíš za dva panáky, zaplat,“ tlačil jsem dál na pilu.

„Ty ses zbláznil, víš, pro koho pracuju?“

„Pro Šmukla, slyšel jsem tě. Řeknu mu, že zvyšuješ taxu a rozdíl si necháváš pro sebe.“

Byl to odhad, ale vyšel.

„Ty parchante!“ zařval a rozpřáhl se.

Chytil jsem ho za paži, současně ukročil a provedl ho kolem sebe jako tanečnici na bále. Jenomže stále rychleji a rychleji, pak jsem ho vytáhl do výšky. Bolest páčeného zápěstí mu dodala, sám se odrazil, ale já nepustil. Z jeho zápěstí, lokte ani ramene toho po dopadu moc nezůstalo.

Zůstal ležet na zemi, bledá troska, stín muže, kterým býval. Hlahol utichl, všichni vyjeveně zírali na mě a gangstera ve výslužbě. Do sálu vešel Koogan. Okamžitě pochopil, co se stalo.

„Zuzana je kousek za mnou,“ sykl.

Bezradně jsem se podíval na Reb. Pochopila.

„Vyneste ho ven kuchyní,“ přikázala dvěma mužům u nejbližšího stolu a ukázala na zmrzačeného bijce. „Jedna runda na účet podniku!“ zahlaholila tak, aby to slyšeli všichni.

Když Zuzana dorazila, byla zábava v plném proudu.

„Tati?“ oslovila mě.

Předstíral jsem, že jsem si jí všiml až teď.

„Koupila jsem mouku, taky jsem zamluvila pár kuřat a ka-chen. Všechno si vyzvedneme na zpáteční cestě. Vyjde nás to laciněji než nákupy v Kletikonu.“

„To je moudré,“ přitakal jsem.

Nepotřebovali jsme šetřit a Zuzana to věděla, přesto se o domácnost starala jako skutečná hospodyně.

„Nějak mě rozbolela hlava,“ přiznala otráveně při mém pátravém pohledu.

Byla bledší než obvykle.

„Pospíšíme si a večer jsme ve městě. Lázeň a pohodlná postel ti prospěje,“ změnil jsem naše plány.

Koogan bez čekání na rozkaz odešel ven přepřáhnout koně.

Navštívil jsem spoustu větších a honosnějších měst než Kletikon, ale po letech polovičního poustevnictví na hranicích divočiny bylo i tohle provinční sídlo na mě moc. Všude lidé, vozy, káry, jezdcí na koních. Ulicemi jsme projížděli krokem a na každém druhém rohu stáli v zácpě. Výroční trhy a slavnost přilákaly ještě víc návštěvníků než obvykle. Zuzana i Koogan seděli oba jako na trní, každý z jiného důvodu. Zuzana se těšila na město, chtěla ho prožít na vlastní kůži, a toho jsem se bál. Mohl bych jí poru-

čít, ať dnes večer zůstane v posteli, ale nebyl jsem si jist, zda by mě poslechla. Čím byla starší, tím méně jsem jí přikazoval.

„Stavíme se u Kušiliho, podíváme se, co pro tebe má, a ty pak pro dnešek zůstaneš v hostinci. My dva s Kooganem si prohlédneme město.“

Mladík se na mě zmateně podíval, město ho nezajímalo.

„Arénu,“ vysvětlil jsem mu polopatě.

Zuzana mu věnovala pohrdavý pohled, ale tentokrát mu to nevadilo, celý se rozzářil. Ona sama také vypadala spokojeně, i když se to snažila zamaskovat.

„Souhlasíš?“ zeptal jsem se.

„Ale zítra si tu všechno prohlédneme!“ ujišťovala se.

„Jo,“ odpověděl jsem, pobídl koně, aby se do mezery před nás nevmáčkl horlivě vyhlížející klučina s kárkou plnou zelí, a odbočil na Vévodskou třídu, největší a nejhonosnější ulici v Kletikonu.

Stála zde Kušiliho rezidence. Už několikrát mi naznačoval, že nemám chodit hlavním vchodem, že se pro obchodníka jeho kalibru nehodí přijímat obyčejného kováře, jako jsem já. Jenomže já věděl, jak začínal, a co víc, dobře jsem za svitky, knihy a vůbec všechno, co mohl pro Zuzanu obstarat, platil. A o penězích to všechno je.

Zastavil nás šedivák v plášti potřísněném bahnem s emblémem města na ramenní sponě a povýšeně se mi snažil vysvětlit, že s venkovsky vyhlížejícím vozem nemám na hlavní třídě co dělat. Mlčel jsem a po celou dobu si ho klidně prohlížel. Určitě svůj úřad nezastával dlouho, v každém jeho přehnaném gestu se skrývala nervózní horlivost. Už dávno jsem si všiml, že dříve nebo později uvede můj pohled každého do rozpaků. Vyděsí je možná přesněji.

„Jeďte, sakra, a nezdržujte provoz,“ změnil přístup, když se potřetí zakoktal.

„Vystrašil jsi ho,“ obvinila mě napůl žertem Zuzana.

„Ne, za to mohlo kouzlo mé osobnosti,“ odpověděl jsem.

Dala se do smíchu, Koogan mě nechápavě pozoroval. Někdy bral věci příliš doslova, asi tak jako já.

Kušili měl na sobě o dobrou padesátku dražší šaty než před rokem, jeho rezidenci přibýly dvě věžičky a pár nových reliéfů na fasádě, ochranka se honosila lepšími uniformami. Jinak to byli stejní břídilové jako dřív. Jeden z nich dokonce vztáhl svou špinavou ruku na Zuzanu, když jako první zamířila do knihovny, kde jsme měli uzavřít obchod. Byla to jeho chyba a Kušili si to uvědomoval. Dokonce okamžitě poslal pro lékaře, aby se muži podíval na rameno. Promáčkнутý ramenní chránič z příliš měkkého železa mu pochroumal deltový sval. To se stává, když člověk šetří na nesprávném místě.

Po krátkém zdržení jsme konečně dorazili do knižního salónu, jak Kušili místnost honosně nazýval. Ze zařízení se mi nejvíc líbil pojízdný servírovací stůlek s pitím. Jenomže já už pálenky nepiju a víno ani pivo jsem v žádné z karaf neviděl. Zůstal jsem proto nasucho.

„Dnes toho mám opravdu hodně a samé skvělé kousky, některé tisky jsou přímo z původních čarodějných knihoven, originály!“ zadeklamoval Kušili, odhrnul závěs a ukázal nám pracovní stůl zaplněný knihami a papíry.

Udělal to na mě dojem. Každý svazek, každá listina byla umístěna ve vlastní přihrádce, na kartičce z tvrdého papíru bylo napsáno, odkud dokument pochází a co obsahuje. A také cena. Pochopil jsem, že jsem si celý život vydělával zbytečně složitým způsobem. Stačilo prodat jen pár těch knížeček a člověk nemusel do konce života pracovat.

Zuzana beze spěchu sáhla po palec silné složce papírů v tvrdých deskách. Originál pocházející z vypálené univerzitní knihovny města Vegaš, přeslabikoval jsem nápis vyvedený kaligrafickým písmem. O Vegaši jsem věděl jen to, že před Velkou válkou byla sídlem čarodějů. Před dobrými třemi stoletími město srovnali se zemí a dnes už nikdo nevěděl, kde vlastně leželo.

„Originál, hm,“ pronesla Zuzana uznale.

Kušili zpozorněl a horlivě příkyvoval. Zahlédl jsem cifru na kartičce a pochopil proč. Za útlý svazek listů chtěl pět set padesát zlatých. Tolik v místních končinách stála velká usedlost i s dobyt看kem.

„Je to psáno saxpolištinou,“ pokračovala s respektem Zuzana, „dokonce velmi moderní saxpolištinou, pravopis je vskutku brilantní.“

Kušili celý zářil. Věděl, že po tomhle ocenění se mi bude smlouvat jen těžko, ale příliš jsem to Zuzaně nezazlíval. Měl jsem ji na nepsaná pravidla obchodování upozornit.

„Vidíte?“ přistrčila knihu ke Kušilimu. „Tohle slovo je napsáno přesně podle Tomoyatyho pravidel, která před pěti lety vydal císařský dvůr jako normu pro oficiální administrativní dokumenty. To by člověk nikdy neřekl, jak dokonale viděli před třemi stoletími čarodějové do budoucna!“

Zuzana se nadšeně usmívala, jako by ji objev potěšil. Kušilimu naopak potěšený výraz ztuhl ve tváři a změnil se v grimasu člověka pojídajícího uleželou medvědí tlapu za syrova.

„To je opravdu zajímavé,“ zabručel jsem.

Kušili na mě nervózně pohlédl, ale dál jsem už jen mlčel.

„A copak máme tady?“ přešla Zuzana k další knize.

„Snad ani není nutné, abyste tomuto nicotnému svazku věnovala pozornost,“ snažil se Kušili marně.

Ještě celou hodinu jsem stál opřený o stěnu, poslouchal Zuzanu oslavně velebit nabízené zboží a zoufalejší a zoufalejší Kušiliho obranu. Nakonec jsme odcházeli obtíženi takovým množstvím knih, až se to zdálo nemožné pobrat. Nikdy by mě nenapadlo, že moudrost může být tak těžká. Ale Kušili také nevyšel s prázdnou, nechal jsem u něj dobré tři stovky.

„Proč jsi nakonec chtěla i ten vegašský padělek?“ zeptal jsem se, když jsme se ubytovávali v hostinci Zelený stůl.

„Byla to kopie, to ano,“ pohodila Zuzana hlavou, „a ten, kdo text opisoval, nepředstíral, že jde o originál. Smysl se však snažil zachovat. Věty mají starobyloou skladbu a termíny, jimž nerozuměl, přepsal v originálním znění do rejstříku. Je to opis, ale jeden z těch lepších.“

Koogan se na ni šokovaně a obdivně podíval. Neměl mou školu života, já své obdivné hvízdnutí potlačit dokázal.

Kletikonská aréna nebyla nic moc. Kruhová, dobrých deset metrů vysoká palisáda držící neplatící venku, deset stupňovitě se zvedajících řad sedadel a lavic okolo do země zahluobeného písčitého zápasště. Nemělo větší průměr než třicet metrů. Z bezpečnostních důvodů bylo obehnáno nevysokou zídou, která měla znemožnit útek zápasníkům a poskytnout divákům iluzorní pocit bezpečí. Párkrát jsem byl svědkem, že místo bojovníka vynášeli ven diváka, který se s pracovním nástrojem gladiátorů potkal až příliš osobně. Na druhou stranu, nechyběly zde slušné šatny s lázněmi a tři tréninkové boxy poskytující cvičencům dostatečné soukromí.

Prošel jsem dnes nehlídaným vstupem a po ošlapaných schodech sešel až dolů, na písek zápasště, Koogan za mnou. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. Čekal jsem, co to se mnou udělá, jestli pečlivě prosévaný, krví tolikrát

zbrocený písek vyvolá z minulosti nějaké vzpomínky. Nic. Stál jsem pod zapadajícím sluncem, pozoroval větrem oprýskané lavice, šed' prostřídanou světlejší barvou nedávno vyměněných prken, naslouchal dunivým ranám, které někdo za gladiátorskou branou uštědřoval boxovacímu pytli. Závan větru přinesl z tělocvičny zatuchlý pach potu, kůže a konzervovaného úsilí stovek, možná tisíců mužů v plné síle krácejících za přeludem peněz a slávy. Nic. Nepocítil jsem ani trochu vzrušení, jako bych byl na podobné věci už příliš starý. Možná za to mohly mé soukromé války, proti kterým byl boj na život a na smrt v aréně procházka růžovým sadem.

Zato Kooganovi zářily oči, všechno pozoroval dychtivým pohledem, jako by provinční aréna byla tím nejdůležitějším, co ve svém krátkém životě viděl. Byl jako štěně, které se poprvé dostane z pelechu. Štěně, které může v dalším okamžiku skončit se zpřeráženými kostmi, rozdrčenými svaly, potřhanými šlachami, nebo jednoduše mrtvé a studené. Divné myšlenky, na mě opravdu divné myšlenky.

Po dřevěném schodišti sestoupil na písek stařík. Vlastně stařec, i když kdysi to musel být velký muž; ani věk nedokázal zastřít jeho mohutnou kostru, dlouhé lopatovité ruce a buldočí krk. Vlasy měl muž šedivé, spletené do řídkého copu, jedno ucho mu chybělo a druhé připomínalo karfiól, do kterého někdo párkrát naplocho praštil rýčem.

Bývalý zápasník se opatrně sehnul, nabral do ruky hrst písku, očichal ho, promnul mezi prsty a potom vzhledl k obloze proti slunci.

„Co to dělá?“ zeptal se Koogan.

„Odhaduje, kde bude slunce v průběhu dne, jak bude zápasníky oslňovat, kde po ránu zůstane písek nejdéle vlh-

ký...“ odpověděl jsem. „Prostě se snaží, aby jeho svěřenec měl k dobru co možná nejvíc bodů.“

„A kdo to je?“

Starý muž vykročil kolem stěny arény a já najednou znal odpověď i na tuto otázku.

Ta klouzavá chůze s nohama těsně nad zemí a nepatrné napadání na levou nohu, kterou mu rozsekli při souboji.

„Edmunt Kaewerg, šampión impéria, několikanásobný držitel otevřené rukavice, vítěz posledního Volného turnaje,“ odpověděl jsem.

„Říká se o něm, že byl nejlepší bojovník na světě,“ vydechl Koogan.

Nekomentoval jsem to. Každopádně byl nejchytřejší, o patnáct, možná dvacet let starší než já. Pamatuju si, kdy jsem ho potkal poprvé. Procvičoval jsem tehdy rychlost na malém boxovacím pytli a on mě pozoroval s ručníkem kolem pasu při cestě do lázní. Měli jsme se oba zúčastnit stejného turnaje. Druhý den ráno po našem letmém setkání oznámil, že odchází na odpočinek.

Zajímalo by mě, co dělá v zapadákově, kde lišky dávají dobrou noc ve dvou, aby se nebály. Kariéru ukončil jako bohatý muž, ale zlato se snadno rozkutálí. Možná si jen vydělával na živobytí. Nahrbil jsem se, klobouk si narazil víc do čela a houpavějším krokem než obvykle zamířil ke schodišti z arény. Nebylo pravděpodobné, že by mě poznal, ale naučil jsem se být opatrný. Nikdy to neškodilo.

„Už jdeme domů?“ zeptal se Koogan nespokojeně.

„Podíváme se, kdo teď trénuje,“ řekl jsem a zamířil k ohraďe okolo tréninkových boxů. „Lidé, kteří zápasníky platí, si občas vyberou město jako Kletikon, aby otestovali svého nového šampióna. Dokonale vycvičeného chlapa s nejlepšími

předpoklady. Pokud se osvědčí a ve skutečném zápase nezuhne, postaví ho potom do nějakého známého a velmi populárního turnaje a pokusí se vydělat na sázkách,“ vysvětlil jsem. „Někteří šlechtici sázením zadlužili všechnu svou půdu, jiní lidé si za takhle vydělané peníze koupili urozený původ.“

První tělocvična, spíš cvičební komora pro jednoho muže, byla prázdná, ve druhé trénoval stínový box sporý chlapík s klouby na ruku otlučenými do žulova. Ze třetí, nejluxusnější se zastřešeným přístavkem, se nesl tlumený rozhovor, bohužel bylo zavřeno. Prošel jsem nevšimavě okolo a zastavil až za rohem. Aréna stála na hranici města a v okolí nikdo nebyl.

„Podívám se tam,“ sykl jsem, vyšvihl se na římsu, nohou se opřel o kámen vyčnívající ze stěny, a už jsem ležel na střeše.

Koogan to zvládl jen o trochu pomaleji. Dal jsem si prst před rty a začal se plazit na druhou stranu směrem k malým tělocvičnám. Před zvědavými zraky je chránila prkenná ohrada, ale shora byly otevřené.

Kousek pod námi stál vysoký muž protáhlých rysů s čelistí, která v jeho hubené tváři vypadala jako kostěný pluh. Dva metry výšky, pokožka barvy dobře vydělané usně, netečný pohled upřený do místa, kam jsem neviděl. Nebyl to černoch ani běloch, nepatřil k žluté rase ani nevypadal jako míšenec. Někoho podobného jsem dosud nepotkal. Tváře mu hyzdily široké rituální jizvy, tři nalevo a pět napravo. Byl do půl pasu nahý a i v uvolněném postoji byly jasně patrné jeho dlouhé a pružné svaly.

„Nevypadá příliš impozantně,“ řekl někdo pod střechou.

Byl to hlas muže, který toho večer vypil příliš mnoho a vstával příliš brzy. A dělal to tak předevcírem i před předevcírem, prostě stovky dní do minulosti.

„Porazil Agumeda, netrvalo mu to ani deset sekund,“ odpověděl druhý hlas.

Tón byl zdvořilý, ale skrývalo se v něm pohrdání, které jeho společník neměl slyšet. Tenhle člověk si věřil, hodně věřil.

Došky zaskřípěly, jak se Koogan nakláněl víc dopředu, aby lépe viděl. Nechal jsem ho. I kdyby nás tady nachytali, nic by to neznamenal, boje v aréně a sázky okolo s sebou přinášejí větší podfuky než špiclování.

„To mohla být náhoda, chci ho vidět v akci, než ho přikryju svýma barvama,“ řekl Piják.

Mé tušení mě nezklamalo, něco se tady chystalo. Někdo opravdu chtěl vyzkoušet svého šampióna a v utajování šel tak daleko, že potřeboval, aby ho postavila jiná zápasnická stáj.

„Dagevile, skoč,“ přikázal pan Sebevědomý.

Bojovník mírně pokrčil kolena, pak se zdánlivě lehce odrazil, v letu vysadil pánev, předklonil trup, hlavu přitiskl až na prsa, následně se sbalil do klubíčka a po saltu vpřed pružně dopadl do stejného místa, z něhož se odrazil.

„Hezký artistický trik,“ ocenil Piják.

Uvědomil jsem si, že překvapením nedýchám a salto si před očima přehrávám ještě jednou. Dagevil ovládal své tělo s dokonalostí virtuosa. Měl úžasný cit pro setrvačnost, rovnováhu, skvělé načasování. Z pohybu jednotlivých svalů vyplývalo, že je má ke kostře upnuté trochu jiným způsobem než normální lidé, způsobem, který zvýhodňuje pákové poměry a umožňuje vyvinout mnohem větší sílu. A skutečnost, jak málo pohybu potřeboval k odrazu, ukazovala jeho nelidskou dynamickou sílu. Ze kterého pekla ho vytáhli?

Koogan vedle mě při ukázce ztuhl. Už byl natolik zkušeným borcem, že pochopil, o co tu šlo.

„Dobře, když jinak nedáte, postavte proti němu kteréhokoliv muže,“ zaregistroval jsem hlas pana Sebevědomého.

Kus hovoru mi utekl.

„Rád, chci ho vidět v akci, do první krve!“ souhlasil dychtivě Piják.

„Jak si přejete, s potěšením.“

Pod uhlazeným společenským tónem se skrývala ocel. Pana Sebevědomého už celá záležitost očividně unavovala. Následující rozkaz byl příliš tichý, než abych mu rozuměl, slyšel jsem jen spěšné vzdalující se kroky zanikající pod střechou.

Zanedlouho se do tělocvičny přišoural třicátník v uniformě se znakem Baerynů, rodu, kterému Kletikon patřil. Ne však zemědělská půda okolo. Piják svému důstojníkovi chvíli vysvětloval, co se po něm chce. Mladý muž jen přikývl a beze spěchu, bez dychtivosti, ale i jakýchkoliv přehnaných obav tasil a postavil se do volného střehu. Z prostoru, kam jsem neviděl, vyletěl meč jílcem napřed a Dagevil ho obratně chytil. Podle zeleného lesku smaragdového zdobení musela zbraň patřit někomu bohatému, asi přímo panu Sebevědomému.

„Tak do toho!“ rozkázal nedočkavě Piják.

Dagevil meč potěžkal, jako by ho oceňoval, pak svěřil ruku a držel ho hrotem k zemi. Důstojník se už opatrně přibližoval. Chtěl to ukončit rychle a pokud možno bez nějakých následků. Bylo jasné, že zaútočí ze vzdálenosti, která umožňovala způsobit nanejvýš mělký šrám.

Teď. Jenomže bojovník současně udělal přesně načasovaný krok, čepel se mihla a – do písku se svezlo důstojníkovu torzo, o zlomek sekundy později dopadla i odřatá hlava.

„První krev byla prolita, souboj je ukončen. Doufám, že po této ukázkce vezmete mého muže pod svá ochranná křídla – jak jste slíbil.“

V poslední krátké větě se skrývala hrozba, ale jen chytrý člověk ji mohl odhalit.

Piják mlčel, slyšel jsem jeho přerývané oddechování. Na ledový tón svého společníka se ani nepokusil zareagovat.

Naznačil jsem Kooganovi, že se stáhneme.

„Jak to udělal?“ chtěl mladík vědět, když jsme se vzdálili od arény a dorazili k prvním domkům periferie.

Pozorně jsem se na něho podíval. Neměl v očích strach, jen zvědavost, a to byla chyba. Já bych se bál, třásl bych se jako osika, kdybych měl s Dagevilem zkřížit zbraň. Samozřejmě jen v případě, že by mi smrt vadila.

„Jednoduše,“ odpověděl jsem. „Pozvedl meč a sekl rychleji než ten voják.“

Oba jsme věděli, že takovou explozivní sílu nemohl mít žádný člověk. Šla daleko za hranice možného. Ten muž musel mít svaly jako gigantické gorily prý stále ještě přežívající v horských údolích. Mnohem výkonnější a úspornější než lidské. Možná byl s nimi nějak spřízněn, nebo byl míšenec, napůl zvíře, napůl člověk. Nechal jsem svých úvah, nebyly důležité.

„Tomu útoku bych nedokázal vzdorovat,“ prohodil po chvíli Koogan.

„Já také ne,“ přitakal jsem.

Věnoval mi užaslý pohled.

„Neutkáš se s ním. On se bude účastnit nejtvrdší soutěže, kde se občas i umírá, ty zápasů pro nováčky do první krve s omezenými technikami. Nemusíš se bát.“

Koogan se na mě nespokojeně podíval, ale neřekl nic.

„Dáme si něco k jídlu a pití,“ nasměroval jsem ho k podniku s prasklým štítem zavěšeným nade dveřmi.

Podobných podniků se v blízkosti arén nacházelo dost. Dobře se tam vařilo a měli dvojí ceny: nižší v obyčejné dny a vysoké, když se bojovalo. Na stěnách uvnitř obvykle visely staré zarezlé zbraně a specialitou podniku byla Krvavá flákota šampióna nebo něco podobného.

Vešli jsme dovnitř. První mi do oka padl nálevní pult pobitý tisícovkou ocelových hřebů, takže vypadal jako krunýř podivné ocelové želvy. Celou jednu stěnu zabíraly portréty mužů nakreslené na velkých dřevěných čtvercích. Nebyli to králové ani myslitelé, ale parta brutálních zabijáků oděných do nejroztodivnějších brnění.

Koogan fascinovaně přistoupil až ke stěně a jeden po druhém si obrazy prohlížel.

Kývl jsem na hospodského, ať nám přinese pivo a něco k jídlu.

Korbele přistály na stole téměř okamžitě, hostinský, břichatý chlapík s posledními třemi vlasy na skvrnitě lebce, se přikolébal ke Kooganovi.

„Galerie šampiónů, takovou nikde nenajdeš. Ty nejstarší kreslil můj děd, novější můj otec a poslední tučet jsem přidal já. Co na to říkáš, chlapče?“

Putykář patřil k lidem, pro které se zápasy v aréně staly centrem života. Napůl proti své vůli jsem se k němu a Kooganovi připojil a prohlížel si jednotlivé podobizny. Jedno se muselo nechat, byly to dobré portréty; jejich autoři dokázali vystihnout výraz ve tváři, dokázali zachytit to podstatné. Touhu zvítězit, zabít, rozdrtit, zadupat do země toho druhého. Brutální vůli přežít.

„Proč jsou okraje některých obrazů tak roztřepené?“ zajímal se Koogan.

Putykář mávl rukou.

„To sázkaři; věří, že někteří ze starých šampiónů přináší štěstí, tomu se nedá zabránit,“ postěžoval si.

„Ale tenhle je úplně nepoškozený,“ ukázal Koogan na obraz ve spodní řadě.

Byl na něm vypodobněn až groteskně mohutný muž v jednoduché prošívanici. Ještě poměrně mladý, ale současně nějakým nedefinovatelným způsobem příliš starý, možná dokonce mrtvý. Ve svěšené ruce držel biják, v druhé zložený meč a upíral na nás lhostejné, jako dva kusy ledu studené oči. Občas se vyskytnou umělci, kteří za svá díla neskylí obdiv ani peníze, ale umí víc než ostatní. A putykář k nim patřil.

„Tenhle přináší smůlu, říkalo se mu Řezník. Byl bestie, takové by do arény pouštět neměli. Na vlastní oči jsem viděl, jak chlapovi prokousl hrdlo a jinému holýma rukama utřhl hlavu. Nikdo ho nikdy neměl rád.“

Poslední věta byla pravdivá. Na druhou stranu mně také nikdy nezáleželo na nikom, na divácích, obchodnících. Mnohokrát jsem přemýšlel, kdo je větší zvíře, zda ten, co prolévá krev pro peníze a slávu, nebo ten, kdo platí, aby se mohl dívat. To hrdlo jsem mu prokousl, protože mi ruce držel v klinči a jeho dýka byla dobrý palec zanořená do mého břicha.

„Půjdeme si sednout,“ ukázal jsem Kooganovi ke stolu.

Mlčky jsme se napili. Začal jsem pochybovat o svém nápadu přihlásit ho na turnaj. Byl arénou a věcmi kolem nadsšený, ale ne jako zápasník, nýbrž jako divák, který má shodou okolností ty nejlepší dispozice k tomu, aby se stal zabijákem, které sám tak obdivuje. Ale chyběla mu ta základní. Touha po vítězství, touha po krvi. Koogan byl ochoten udělat cokoli, aby zvítězil v čestném zápase, ale nebyl jsem si jist, zda by byl schopen kvůli vítězství zmrzačit, zabít.

Ve chvíli, kdy jsem dopil pivo a Koogan si sotva lokl, před nás hostinský postavil mísu s hrachovou kaší a dvěma velkými kusy prorostlého vepřového. Zaskřípaly panty, do pošmourné místnosti vklouzlo světlo a hned zase podleгло šeru vystupujícím z kouřem nasáklých trámů a stěn. Žebrákovi, který vešel, jsem věnoval jen krátký pohled. Nepatřil sem.

Pečeně chutnala přesně tak, jak vypadala, a porce byla vyměřená pro chlapa mého typu.

„Pane?“ oslovení pronesené hlasem vystrašené krysy visící za ocas nad plamenem patřilo mně.

„Mám pro vás vzkaz, prý mi za jeho doručení zaplatíte.“

Žebrákovi se strachem chvěla brada a z koutku úst mu stékala slina. Přeložený papír, který držel v ruce, byl však nápadně čistý. Sáhl jsem po něm, než stačil ucuknout.

Zjistil jsem, že někdo má eminentní zájem o vaši dceru... Potřebuje ochranu. Váš přítel, který se vám ale ani trochu nezamlouvá.

„Zuzana je v nebezpečí,“ štěkl jsem.

Židle zarachotily, oba dva s Kooganem jsme najednou stáli. Mezi dveřmi jsem za sebe hodil dva zlaté.

Koogan mě předběhl o pár kroků, ramenem nabral nosiče břemen a bez ohledu na proud lidí se prodíral kupředu. Koho neodhodil on, toho jsem do země zašlapal já. Do cesty se nám hloupě postavilo spřežení býků. Koogan nebrzdil, odrazil se, přeletěl-překulil se přes dva zvířecí hřbety najednou, já těsně za ním. Někdo se mě pokusil praštit rukojetí biče, bez ohlížení jsem mu ji vytrhl z ruky, bodl ho s ní do břicha a uháněl dál.

„Ty předem, já zadem,“ sykl jsem, když se mi podařilo do-
táhnout se až na Koogana.

Přikývl a dál jsme běželi mlčky a zanechávali za sebou
množství stržených stánků, převrácených kár a lidí sraže-
ných k zemi. Křik a nadávky přehlušil můj vlastní dech a bu-
šení srdce.

Na poslední křižovatce před hostincem jsme se rozdělili, já
zamířil do dvora, on přímo do sálu. Vylekal jsem děvečku,
vyšvihl se na římsu oken prvního patra, odrazil se, zachytil
se za vyčnívající řadu kamenů a už jsem byl u našeho okna.
Koogan se právě objevil ve dveřích, tváří v tvář proti němu
čtveřice mužů, z nichž dva nesli velký koberec.

„Pan Krisko nám zaplatil za vyčištění, za chvíli ho máte
zpátky,“ řekl první z mužů, jeho kumpán v závěsu současně
ze zádového pouzdra vytáhl zakřivený kinžál.

To ale Koogan nemohl vidět. Prolétl jsem oknem, kotou-
lem podmetl zadního nosiče koberce, ze země kopl do roz-
kroku předního. Mluvčí se zlomil v pase, když mu ji Koogan
bez rozmachu natáhl, plynule pak zachytil ozbrojenou pra-
vici druhého muže, podběhl ji, současně sevřel i druhou ru-
kou a zapáčil. Jeden z těch mých se pokusil zvednout. Dla-
němi jsem ho uchopil za hlavu a zakroutil. Ten se zlomenou
rukou se vyděšeně podíval na mě, pak na Koogana a rozbě-
hl se jedinou možnou cestou – k oknu. Jeho parták se po
ráně na břicho vzchopil a v ruce se mu zaleskl nůž. Byl ode
mě příliš daleko, Koogan však nečekal. Než muž stačil zbraň
použít, propíchl ho pohrabáčem opřeným o krb. Vrhл jsem
se k oknu, poslední útočník se právě zdvihal z kotoulu. Za-
sáhl jsem ho do zátylku vázou položenou na stole, k zemi šel
okamžitě a dlažbu okolo jeho hlavy ozdobila temná kaluž
krve.